

Ἡ μαρκησία ἔθλιψεν εἰς τὰς χεῖράς της τὴν χεῖρα ἐκείνην τὴν ἀκόμη παγωμένην, ἣν εἶχε ψάσει ἡ τελευταία πνοὴ τοῦ Λουβοῦ.

Εἶχεν ἐπέλθει ἤδη ἡ ἑσπέρα· ἡ μεμυρωμένη αἴρα τοῦ Ἰουλίου ἔπνεε χλιαρὰ ἀνὰ τῆς Βερσαλλίας. Ὁ βασιλεὺς περιεπάτει ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου μετὰ τὸ πνεῦμα ἐλεύθερον καὶ τὸ ἦθος ἀμέριμνον προσηλῶν τὸ βλέμμα ἀνὰ πᾶσαν σχεδὸν στροφὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κτιρίου τοῦ ὑπουργείου ἐνθ' ἀνεπαύετο τὸ μῶλις ψυχρανθὲν σῶμα τοῦ Λουβοῦ.

Πλήθος αὐλικῶν ἰσταμένων καθ' ὁμίλους ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου συνωμίλου ταπεινῆ τῆ φωνῆ περὶ τῶν λεπτομερειῶν τοῦ θανάτου ἐκείνου, τοῦ μεταβάλλοντος διὰ μιᾶς τὴν πολιτικὴν τῆς Αὐλῆς καὶ συμπάσης τῆς Εὐρώπης.

Ἀνεζητεῖτο ἤδη μεταξύ τῶν ἐχθρῶν τοῦ ὑπουργοῦ τὸ ὄνομα τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρός, εἰς ὃν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἤθελεν ἀναθέσει τὴν κληρονομίαν του.

Ἀφότου ἡ εἰδησις ἐγνώσθη καὶ ἐκυκλοφόρησε, παμπληθεῖς ἐκφράσεις καὶ διαμαρτυρικὰ σεβασμοὶ καὶ ἀφοσιώσεως ἀπειλούντο πρὸς τὴν κυρίαν Μαιντενῶν. Ἡ μαρκησία ἐθρίαμβευεν· ὁ ἀπηνέστατος τῶν ἐχθρῶν της εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Πανταχοῦ ἐγίνετο λόγος περὶ τῆς προσεχοῦς ἐπισήμου διακηρύξεως τοῦ συνοικεσίου της· ποσοδιώριζον ἤδη τὴν ἡμέραν καὶ ἐσχολίαζον τοὺς ὄρους ὑφ' οὓς θὰ ἐγίνετο. Οὐδεὶς ἐσκέπτετο νὰ προβάλλῃ ἀντίρρησην. Ἡ κατὰ τοῦ Λουβοῦ νίκη της ἐνομιμοποιεῖ πᾶσαν αὐτῆς ἀξίωσιν.

Ἐνῶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου της παρετήρει τὸν βασιλέα περιπατοῦντα ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου ἐν τῷ μέσῳ τῶν αὐλικῶν, δύο ἄνδρες παρουσιαζόντο πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ θαλάμου της καὶ διεφιλονείκουν μετὰ πολλῶν ἐπιδείξεων ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τὴν τιμὴν τοῦ τίς νὰ διέλθῃ πρῶτος· ἦσαν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων καὶ ὁ πάτερ - Λασαίζ.

Ὁ κ. Ἀρλαὶ ἐπέτυχε τὴν προτίμησιν. Ἀφικνεῖτο κατὰ ἐν λεπτὸν πρότερον τοῦ ἰησοῦτου.

Ὁ ἱεράρχης ἐπλησίασεν εἰς τὴν μαρκησίαν καὶ ἀφοῦ ἔκλινε τὸ γόνυ ἔμπροσθέν της,

— Ἐπιτρέψατε, κυρία, εἶπεν, ὅπως πρῶτος ἐγὼ διὰ τοῦ στόματος καὶ διὰ τῆς καρδίας χαιρετίσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, βασιλίσσαν τῆς Γαλλίας. Ἐλπίζω δὲ νὰ λάβω τὴν τιμὴν μετ' ὀλίγον νὰ ψάλλω πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων τὸ *δοξα ἐν Ἱψίστοις Θεῶ*, δι' οὗ ἡ Ἐκκλησία χαιρετίζει τὰς νέας βασιλίσσας.

Καὶ ἀπεσῦρθη ἐμφρόνως, ἀφοῦ ἀπήγγειλε τοὺς λόγους τούτους· οὐχ ἦττον ἐπειδὴ ἡ μαρκησία δὲν ἀπήντησεν, ἐστάματῆσε διὰ νὰ προσθήσῃ :

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ εὐδοκήσῃ νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν μᾶλλον ἀφωσιωμένον τῶν θεραπόντων Αὐτῆς ;

Ἡ κυρία Μαιντενῶν ἠγέρθη καὶ ᾄφησε

τὸν ἱεράρχην ν' ἀναχωρήσῃ, νομιζούσα ὅτι ἐπαρκῶς ἀντήμειβεν αὐτὸν δι' ἐνὸς χαριέντος μειδιήματος.

Ὁ κύριος Ἀρλαὶ ἀπεσῦρθη ἀθροῦτως πεπεισμένος ὅτι ἔπραξεν ὅ,τι οὐδεὶς τῶν αὐλικῶν εἶχε τολμήσει ἀκόμη νὰ σκεφθῆ, καὶ ὅτι τὸ φιλοφρόνημά του ἤξιζε ν' ἀμειφθῇ δι' ἐνὸς πύλου καρδιναλίου.

Πλὴν μῶλις αὐτὸς ἐξῆλθε καὶ εἰσῆλθεν εὐθύς ὁ πάτερ - Λασαίζ. Ἐφερε μετ' αὐτοῦ θήκην ἀρκετὰ ὀγκώδη, εἰς ἣν ἡ μαρκησία κατ' ἀρχὰς δὲν ἐπέστησε τὴν προσοχὴν της, συνειθισμένη νὰ τὸν βλέπῃ κρατοῦντα πάντοτε βιβλίον λειτουργικῶν σχήματος τετάρτου, ἀρκετοῦ ὄγκου.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Ἰησοῦτης, ἰδοὺ ὅτι ἀνήλθετε τέλος διὰ τῆς ἀξίας Ὑμῶν καὶ τῆ θείᾳ συνάρσει εἰς τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας. Αἱ ἔνθερμοι εὐχαὶ καὶ αἱ ὑπὲρ Ὑμῶν δεήσεις τοῦ ἡμετέρου ἱεροῦ σώματος οὐδέποτε ἔλειψαν. Ὑμεῖς εἴσθε ὁ ἀστὴρ ὁ ὀδηγῶν πᾶσαν τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἠδυνήθη νὰ μείνῃ ἀναίσθητος εἰς τὰς παρατηρήσεις ἡμῶν, πρὸ ὀλίγου δὲ ὅτε ἡ εἰδησις τοῦ τῶσον αἰφνιδίου ἐκείνου θανάτου κατέπληξε πᾶσαν τὴν Αὐλήν, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἠδρόκησε νὰ μοῦ εἴπῃ ὅτι ἐθεώρει τὸ γεγονός ἐκεῖνο ὡς θεῖαν προειδοποίησιν. Ἀπήντησα ὅτι τῶ ὄντι ὁ Θεὸς ἐφάνετο τιμῶν τὰς συκοφαντίας τῶν ἐχθρῶν Ὑμῶν, δι' ὧν σὰς κατεδιώξαν μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὑπουργοῦ ἔπαυσαν ὡσεὶ διὰ μαγείας αἱ ἐπιβλαβεῖς ἐπιρροαὶ αἱ ταράττουσαι τὰς περὶ Ὑμῶν προθέσεις τοῦ βασιλέως. Οὐδὲν ἐμπόδιον ὑπάρχει πλέον· θὰ βασιλεύσητε !

— Ὁ βασιλεὺς σὰς ὠμίλησε τοιοῦτοτρόπως ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Καὶ μ' ἐξουσιοδότησε νὰ σὰς τὸ ἀνακοινώσω ἀπήντησεν ὁ πάτερ - Λασαίζ.

— Λοιπὸν ὁ βασιλεὺς εὐδοκῆ ν' ἀνυψώσῃ μέχρις Αὐτοῦ τὴν δούλην του ;

— Ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλου τοῦ κόσμου, μάλιστα, Μεγαλειοτάτη !

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Ἰησοῦτης ἐξήγαγεν ἀπὸ πολυτίμου θήκης, στέμμα βασιλικὸν θαυμαστῆς τέχνης ἐκ χρυσοῦ καὶ μαργαριτῶν φέρον εἰς τὸ μέσον λαμπρὸν ἀδάμαντα. Τὸ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς μαρκησίας καὶ εἶπεν :

— Ἡ Ἐταιρία τῶν Ἰησοῦτῶν καθικετεύει τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ δεχθῇ τὸ δῶρον τοῦτο τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων ἐκ τῶν ὑπηκόων Αὐτῆς.

Εἶτα χαιρετίζων ὑποκλινέστατα ἀπεσῦρθη.

Ἡ μαρκησία ἀπέμεινε μόνη ἀπέναντι τοῦ πολυτίμου κειμηλίου.

Ἐπεται συνέχεια.

Εἰς τὸ Πρῶτος

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΑΘΗΤΟΥ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δικένης.

καὶ

Ὁ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΣ

κατὰ τὸ γαλλικόν.

ERKMANN - SATRIAN

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

[Συνέχεια]

Δὲν εἶχεν ὁμως ἐχθρικὰς κατ' ἐμοῦ διαθέσεις· θὰ ἐπωφελεῖτο τοῦ ὕπνου μου νὰ τὰς ἐκτελέσῃ.

Ἡ σκέψις αὕτη ἤρχισε νὰ μὲ καθησυχάζῃ πως, ὅτε αἰφνης ἡ γραῖα ἠγέρθη, καὶ, βραδέως, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην, κρατοῦσα δάδα, ἣν εἶχεν ἀνάψει.

Παρετήρησα τότε ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ἐξηγριωμένοι.

Προσεπάθησα νὰ ἐγερθῶ, νὰ φωνάξω· ἀλλ' εἰς μάτην! Οὐδεὶς μὴν τοῦ σώματός μου ἐκινήθη, οὐδεμία πνοὴ ἀνήλθεν εἰς τὰ χεῖλη μου !

Ἡ γραῖα, ἐσκυμμένη, μὲ παρετήρει, διὰ τῶν παραπετασμάτων, μετὰ παραδόξου μειδιήματος· τὸ δὲ βλέμμα αὐτῆς παρέλυε τὰς δυνάμεις μου, ὡς τοῦ ὄφους τὸ βλέμμα παραλύει τὸ πτηνόν.

Ἐκαστον δευτερόλεπτον εἶχε δι' ἐμὲ διάρκειαν αἰωνιότητος.

Τί ἐμελλε νὰ πράξῃ ;

Ἦμην ἔτοιμος κατὰ πάντα.

Αἰφνης ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἔτεινε μετὰ προσοχῆς τὸ οὖς, εἶτα, διασχίσασα τὴν αἴθουσα διὰ μεγάλων βημάτων, ἠνέφωξ τὴν θύραν.

Ἀνέλαθον τέλος ὀλίγον θάρος. Ἀφῆκα τὴν κλίνην ὡς ὑπ' ἐλατηρίου κεντηθεῖς καὶ ἠκολούθησα τὴν γραῖαν, ἥτις διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς ὕψου τὴν δάδα, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἐκράτει ἀνοικτὴν τὴν θύραν.

Ἐμελλον νὰ τὴν συλλάβω ἐκ τῆς κόμης ὅτε, εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης εἶδον . . . ποῖον ; . . .

Τὸν κόμητα τοῦ Νιδέκ !

Τὸν κόμητα τοῦ Νιδέκ, ὃν ἐνόμιζον ἀποθανόντα, κεκαλυμμένον ὑπὸ παμμεγέθους δέρματος λύκου, οὐτινος ἡ μὲν ἄνω σιαγὼν ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ, οἱ δὲ ἐμπρόσθιοι πόδες ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ ἡ οὐρὰ ἐσῦρετο χαμαὶ· ἀργυρὰ πόρπη ἔσφιγγε τὸ δέρμα περὶ τὸν τράχηλόν του. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ, ἐκτὸς τοῦ ἀκινήτου καὶ νεκροῦ βλέμματος, ἀνήγγελλον ἄνδρα ἰσχυρόν, τὸν ἐπιτακτικὸν ἄνδρα, τὸν κύριον τέλος !

Αἱ ἰδέαι μου ἐσυγχίσθησαν. Ἡ φυγὴ ἦτο ἀδύνατος. Ἐσχον ὁμως ἐτοιμότητα πνεύματος ἰκανὴν ὅπως κρυφθῶ εἰς τὸ κενὸν παραθύρου τινός.

Ὁ κόμησις εἰσῆλθεν ἀνείζων τὴν γραῖαν μὲ αὐστηρὰν καὶ ἠλλοιωμένην τὴν ὄψιν. Συνωμίλησαν διὰ φωνῆς χαμηλῆς, τόσον χαμηλῆς, ὥστε οὐδὲν κατόρθωσα νὰ ἐνοησῶ· ἀμφοτέρων ὁμως κί χειρονομίαι ἦσαν ἐκφραστικώταται . . . ἐδείκνυσον τὴν κλίνην !

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν ἐστίαν ἀκροποδητί. Ἐκεῖ, κατὰ μέρος καὶ ἐν τῇ σκιᾷ, ἡ γραῖα ἐξετύλιξε μειδιῶσα μέγα σάκκον.

Μῶλις ἰδὼν τὸν σάκκον ἐκείνον, ὁ κόμης ὤρμησε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἐστήριξε τὰ γόνατα ἐπ' αὐτῆς· τὰ παραπετάσματα ἐκινήθησαν, τὸ σῶμά του

ἐξηφανίσθη μεταξύ τῶν πτυχῶν αὐτῶν. Δὲν ἔβλεπον πλέον ἢ τὴν ἐτέραν τῶν κνημῶν, στηριζομένην ἔτι ἐπὶ τοῦ σκινιδώματος, καὶ τὴν οὐρὰν τοῦ λύκου κινουμένην ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι παρίστατο εἰς ἀπαισίαν σκηνὴν ἀνθρωποκτονίας!

Ἡ γραῖα ἔτρεξε πρὸς τὸν κόμητα, κρατοῦντα τὸν σάκκον ἠένωφμένον.

Τὰ παραπετάσματα ἐκινήθησαν καὶ πάλιν. Μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶδον αἵματος αὐλακα πορφυροῦσαν τὸ ἔδαφος καὶ βαίνουσαν βραδέως πρὸς τὴν ἐστίαν... ἦτο ἡ εἰς τὰ ὑποδήματα τοῦ κόμητος προσκεκολλημένη χιών, ἥτις διελύετο εἰς τὸ θάλπος τῆς ἐστίας.

Ὁ κόμης καὶ ἡ γραῖα ἔθετον τὰς σινδῶνας ἐντὸς τοῦ σάκκου, καὶ τὰς ἐπέεζον μεθ' ὅσης βίας ὁ κύων ζῦει τὴν γῆν· εἶτα ὁ κόμης ἔθεσεν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ τὸν ἄμορφον ἐκείνον ὄγκον, καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν· ἡ δὲ σινδὼν ἐσύρετο χαμαὶ ὀπισθεν αὐτοῦ. Ἡ γραῖα τὸν ἠκολούθει κρατοῦσα πάντοτε τὴν δαδα. Διήλθον τὸ γεφυρωτόν.

Καίτοι τὰ γόνατά μου ἐκλονίζοντο ὑπὸ τοῦ φόβου, ἠκολούθησα τὰ ἴχνη των, ἐλκόμενος ἐξ αἰφνιδίου ἀκρατήτου περιεργείας.

Διήλθον καὶ ἐγὼ τρέχον τὸ γεφυρωτόν, καὶ ἔμελλον ἤδη νὰ εἰσέλθω ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ πύργου, ὅτε παρετήρησα εὐρὺ καὶ βαθὺ φρέαρ χαῖνον πρὸ τῶν ποδῶν μου· ἐλικοειδῆς κλίμαξ κατήρχετο εἰς αὐτό, καὶ εἶδον τὴν δαδα στροβιλιζουσαν, ὡς πυγολαμπίδα, περὶ τὸν λίθινον ἄξονά της... ἡ ἀπόστασις τὴν καθίστα σχεδὸν ἀόρατον.

Κατήλθον τὰς πρώτας βαθμίδας ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ μεμακρυσμένου ἐκείνου φωτός!

Αἰφνης τὸ φῶς ἐξηφανίσθη· ἡ γραῖα καὶ ὁ κόμης εἶχον φθάσει εἰς τὸ βάθος τοῦ βαράθρου. Ἐξηκολούθησα κατερχόμενος, στηρίζων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἄξονος τῆς κλίμακος καὶ βέβαιος ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν πύργον, ἐν ἡ περιπτώσει δὲν εὕρισκον ἔξοδον.

Αἱ βαθμίδες ἐτελείωσαν. Ἐστρεψάμενος περὶ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ διέκρινα πρὸς ἀριστερὰν σελήνης ἀκτίνα ὑπὸ χαμηλὴν τινα θύραν. Ἐτρεξα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ εὐρέθην εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ πύργου τοῦ Οὐγοῦ.

Τίς θὰ ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι ἡ ὀπὴ ἐκείνη ὠδήγει εἰς τὸ φρούριον; τίς δὲ τὴν εἶχε δεῖξει εἰς τὴν γραῖαν;

Ἡ πεδιάς ἐξετείνετο ἀπέραντος πρὸ ἐμοῦ, ἀπστροάπτουσα ἐκ τῆς χιόνος.

Ὁ ἀὴρ ἦτο ψυχρὸς καὶ γαλήνιος, ἡ παγωμένη ἐκείνη ἀτμοσφαῖρα μ' ἐξύπνησεν ἐντελῶς.

Προσεπάθησα ν' ἀναγνωρίσω τὴν διεύθυνσιν τοῦ κόμητος καὶ τῆς γραίας. Διέκρινα τὰ μέλαινα καὶ ὑψηλὰ αὐτῶν ἀναστήματα ἀνερχόμενα τὸν λόφον, διακόσια βήματα ἔμπροσθέν μου. Τοὺς ἔφθασα, ἐνῶ κατήρχοντο τὴν λόχμαν τοῦ δάσους.

Ὁ κόμης ἐπροχώρει βραδέως· ἡ σινδὼν ἐξηκολούθει σαρώουσα τὸ ἔδαφος, τὰ δὲ κινήματα αὐτοῦ τε καὶ τῆς γραίας εἶχον τι τὸ αὐτόματον.

Ἦθελον νὰ ὀπισθοδρομήσω, ἀλλ' ἀκατανίκητος τις δύναμις μὲ ὤθει ν' ἀκολουθῶ τὸ ἀπαίσιον ζεύγος.

Τέλος, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δάσος, ὑπὸ τὰς γιγαντιαίας καὶ ξηρὰς φηγούς. Ὁ κόμης καὶ ἡ γραῖα εὗρον σχίσμα τι ἐξεργασμένον ἐν τῇ πέτρᾳ· ἀνήλθον ἀνευ δισταγμοῦ, μετ' ἀπιστεύτου ἀσφαλείας, ἐγὼ δὲ ἠναγκάσθην νὰ κρατῶμαι ἀπὸ τῶν θάμνων ἵνα τοὺς ἀκολουθήσω.

Φθάσας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, εἶδον ὅτι τρία μόλις βήματα μ' ἐχώριζον ἀπ' αὐτῶν· εἰς δὲ τὸ ἀντίθετον μέρος ἔχαινε ἀχανῆς κρημνός...

Ὁ κόμης εἶχεν ἀποθέσει τὸ φορτίον τοῦ χαμαί· τὸ ἐλίκνισαν κατόπιν ἐπὶ τινα λεπτὰ ἐπὶ τῶν χειλῶν τῆς ἀβύσσου καὶ ἡ ἀπαισία σινδὼν ἐρρίφθη εἰς τὸ ἀχανές.

Οἱ δολοφόνοι ἔκυψαν.

Ἡ μακρὰ καὶ λευκὴ ἐκείνη σινδὼν διέρχεται ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου... τὴν βλέπω εἰσέτι κατερχομένην βραδέως... ὡς ὁ κύκνος ὁ ἐν τῷ ὕψει τοῦ ἀέρος πληγῶθεις... τὴν πτέρυγα τεταμένην... τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην... Ἰλιγγιῶ ἐν τῇ ἀγωνίᾳ...

Ἐξηφανίσθη ἐν τῇ ἀβύσσῳ...

Ὁ κόμης καὶ ἡ γραῖα εἶχον ἐξαφανισθῆ καὶ αὐτοί...

Ποῦ ἦσαν; πῶς ἔφυγον;

I

Ἐπλανώμην περὶ τὸ Νιδέκ, χωρὶς νὰ δύναμαι ν' ἀνεύρω τὴν θύραν, δι' ἧς ἐξηλθον.

Τὸ ψῦχος ἐγένετο δριμύτερον καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα. Ἐτρεμον, καὶ κατηρώμην τὸν Σπέρβερ, ὅστις μὲ ἀπέσπασεν ἐκ τῆς Τυβίγγης, ἵνα μὲ ἀναμίξῃ εἰς τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα γεγονότα.

Τέλος, κεκμηκός, παγωμένος, εὗρον τὴν κιγκλίδα καὶ ἔσुरα ἰσχυρῶς τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος.

Ἦτο σχεδὸν ἡ τετάρτη τῆς πρωίας. Μετὰ τινα καιρὸν ἡ παράδοξος μορφή τοῦ Κνασβούρστ ἐφάνη εἰς τὴν θυρίδα καὶ δι' ὀργίλου φωνῆς, ἠρώτησεν:

— Ποῖος εἶνε;

— Ἐγὼ, ὁ ἰατρὸς Φρίτζ!

— Μὲ συγχωρεῖτε... ἔρχομαι!

Εἰσήλθε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἵνα λάβῃ φανάριον, διήλθε τὴν ἐξωτερικὴν αὐλὴν, καὶ, προσβλέπων με διὰ τῆς κιγκλίδος,

— Συγγνώμην... ἰατρέ... συγγνώμην... σὰς ἐνόμιζον κοιμώμενον ἐπάνω εἰς τὸν πύργον τοῦ Οὐγοῦ. Ἀλλὰ πῶς!

εἴσθε πράγματι ὑμεῖς;... Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ Σπέρβερ μ' ἠρώτησε τὸ μεσονύκτιον, ἐὰν ἐξῆλθε κανεὶς. Τῷ ἀπήντησα ἀρνητικῶς... καὶ τῷ ὄντι, δὲν σὰς εἶχον ἰδεῖ.

— Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ! ἀνοίξατέ μοι, κύριε Κνασβούρστ! θὰ μοι ἐξηγήσετε τὰ πάντα κατόπιν.

— Ὀλίγην ὑπομονήν, ἰατρέ μου.

Καὶ ἐξαγαγὼν τὸν μοχλὸν ἠνέφξε τὴν κιγκλίδα.

— Κρυόνετε πολὺ, ἰατρέ μου;... ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸ φρούριον, ὁ Σπέρβερ ἔκλεισε τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ θύραν, παρὰ τὸ σύνθημα δὲν γνωρίζω δὲ τὸ διατί. Ἐλάτε νὰ θερμανθῆτε εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Δὲν θὰ εὕρετε πολυτελὲς δωμάτιον, σὰς προειδοποιῶ, ἀλλὰ ὅταν κρυώνῃ κανεὶς, δὲν προσέχει εἰς αὐτά.

Τὸν ἠκολούθησα, χωρὶς ν' ἀποκριθῶ εἰς τὴν πολυλογίαν του.

Πενιχρὰ τις κλίνη, δύο βιβλιοθήκαι πλήρεις κυλίνδρων περγαμηνῶν καὶ παλαιῶν βιβλίων, τράπεζά τις, ἐφ' ἧς ἠπλοῦτο μέγιστος τόμος μὲ κεχρωματισμένας ἐπικεφαλίδας δεδεμένας διὰ δερμάτος καὶ μὲ ἀργυρὰς γωνίας, καὶ δύο ἔδραι, ἀπετέλουν τὸν διάκοσμον τοῦ δωματίου τοῦ Κνασβούρστ. Παραλείπω ν' ἀναφέρω πέντε ἢ ἕξ διεσπαρμένας καπνοσύριγγας καὶ θερμάστραν ἐκ χυτοῦ σιδήρου, ἐν ἡ ἔκαιε ζωογόνον πῦρ.

— Ἐξήλθατε λοιπὸν χθὲς τὸ ἔσπερας, ἰατρέ; εἶπεν ὁ Κνασβούρστ, ἀφοῦ ἐκαθήσαμεν, αὐτὸς μὲν πρὸ τοῦ βιβλίου του, ἐγὼ δὲ μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς θερμάστρας;

— Ναί, ἐνωρίς, ἀπεκρίθην, ὑλοτόμος τις τοῦ Μέλανος Δάσους εἶχεν ἀνάγκην τῆς βοηθείας μου, πληγῶθεις εἰς τὸν πόδα διὰ τῆς ἀξίνης.

Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἱκανοποίησε τὸν Κνασβούρστ, ὅστις, ἀνάψας τὴν μέλαιναν καὶ παλαιὰν καπνοσύριγγά του, μὲ ἠρώτησεν:

— Δὲν καπνίζετε, ἰατρέ;

— Καπνίζω.

— Λάβετε λοιπὸν καπνοσύριγγα, καὶ καπνὸν. Ὅταν ἐκτυπήσατε τὴν θύραν, ἤμην βυθισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν χρονικῶν τοῦ Χερτζόγ, προσέθηκε δεικνύων μοι διὰ τῆς ὀστεώδους κιτρίνης χειρὸς του τὸν ἐνώπιον αὐτοῦ ἀνοικτὸν τόμον.

Ἐρριψα ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τοῦ βιβλίου.

— Κύριε Κνασβούρστ, εἶπον ἔκπληκτος, γνωρίζετε λοιπὸν τὴν Λατινικὴν;

— Ἐμαθον μόνος μου τὴν Λατινικὴν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν, ἀπεκρίθη μετ' αὐταρσεκείας τινός, βοηθούμενος ὑπὸ παλαιῶν τινων γραμματικῶν, ἃς εὗρον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ φρουρίου. Ἡμέραν τινα ὁ κόμης, ἀκούσας με ν' ἀναφέρω Λατινικὴν περικοπήν, μὲ ἠρώτησεν ἔκπληκτος:

— Τίς σ' ἐδίδαξε τὰ Λατινικά;

— Τὰ ἔμαθον μόνος, κύριε κόμη...

Μοὶ ἀπέτεινε ἐρωτήσεις τινάς, εἰς ἃς ἀπεκρίθην ἀρκετὰ καλῶς.

— Μὰ τὸν Διόνυσον! ἀνέκραξεν, ὁ Κνασβούρστ γνωρίζει περισσώτερά μου ἃς τὸν κάμω ἀρχαιοφύλακα τῆς οἰκογενείας μου.

Καὶ μοὶ παρέδωκε τὴν κλειδα τῶν ἀρχειῶν. Ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πρὸ τριάκοντα πέντε ἡδὴ ἐτῶν, τὰ πάντα ἀνέγνωσα, τὰ πάντα ἠρεύνησα. Ἐνίοτε ὁ κό-

μης, βλέπων με ἐπὶ τῆς κλίμακος τῆς βιβλιοθήκης, ἴσταται λεπτά τινα καὶ μ' ἐρωτᾷ·

— Τί κάμνεις ἐκεῖ ἐπάνω, Κνασβούρστ;

— Ἀναγινώσκω τὰ χρονικά τῆς οἰκογενείας, κύριε κόμη.

— Χά! χά! Καὶ σὲ διασκεδάζουν;

— Πολύ, ἐξοχώτατε.

— Τόσω τὸ καλλίτερον· ἄνευ σοῦ, τίς θὰ ἐγνώριζε τὴν δόξαν τοῦ Νιδέκ;

Καὶ ἀπεσύρετο μειδιῶν, ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα, πράττω ὅ,τι θέλω.

— Λοιπόν, κύριε Κνασβούρστ, εἶνε καλὸς κύριος ὁ κόμης;

— Ὡ! κύριε Φρίτζ, τί καρδιά! τί εἰλικρινεία! ἀνέκραξεν ὁ κυφὸς ἐνῶν τὰς χεῖρας, ἐν μόνον ἐλάττωμα ἔχει!

— Ποῖον;

— Δὲν εἶνε πολὺ φιλόδοξος.

— Πῶς;

— Ναί, ἡδύνατο ἐὰν ἤθελε τὰ πάντα νὰ κατορθώσῃ. Εἰς Νιδέκ! ἐκ τῶν ἐνδοξοτέρων τῆς Γερμανίας οἰκῶν... φαντάσθητε! Καὶ ὅμως, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ἀπεμακρύνθη τῆς πολιτικῆς ἐκτός δὲ τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου, εἰς ὃν ἔλαβε μέρος ἐπὶ κεφαλῆς συντάγματος συντηρουμένου δι' ἐξόδων του, ἔζησε πάντοτε μακρὰν τοῦ θορύβου, ἰδιοτεύων, ἀγνωστος σχεδόν, καὶ μόνον εἰς τὸ κυνήγιον ἐνασχολούμενος.

Αἱ λεπτομέρειαι αὗται μ' ἐνδιέφερον λίαν.

Ἡ συνδιάλεξις ἐτρέπετο φυσικῶς, εἰς ἣν ἤθελον ὁδὸν ἀπεφάσισα νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς συμπτώσεως.

— Ὁ κόμης λοιπόν δὲν εἶχε ποτὲ μεγάλη πάθη, κύριε Κνασβούρστ;

— Οὐδέν, ἰατρέ μου, καὶ τοῦτο εἶνε λαμπρόν, διότι τὰ μεγάλα πάθη ἀποτελοῦσι τὴν δόξαν τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν. Ὅταν ἀνὴρ ἄνευ φιλοδοξίας γεννᾶται εἰς μεγάλην οἰκογένειαν, εἶνε δυστύχημα, διότι ἀφίνει νὰ ἐκπέσῃ τὸ ὄνομα. Ὅ,τι θὰ ἦτο εὐτυχία δι' οἰκογένειαν ἐμπόρων, εἶνε καταστροφή δι' ἐνδοξον οἶκον.

Ἡμῖν ἔκπληκτος· αἱ ὑπόνοιαι μου περὶ τοῦ παρελθόντος βίου τοῦ κόμητος διελύοντο.

— Καὶ ὅμως, κύριε Κνασβούρστ, ὁ κόμης ἔπαθεν...

— Τί;

— Ἀπώλεσε τὴν σύζυγον...

— Ναί, ἔχετε δίκαιον... τὴν σύζυγον του... ἐπίγειον ἄγγελον... τὴν εἶχε νυμφευθῆ ἐξ ἔρωτος. Ἀνῆκεν εἰς οἶκον εὐπατριδῶν τῆς Ἀλσατίας, τὸν οἶκον τοῦ Σάκν, καταστραφέντα ὑπὸ τῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ κόμησσα ἀπετέλει τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ. Ἀπέθανε μετὰ πέντε ἔτη, ἐκ μαρασμοῦ. Ὀλίγου δεῖν ἀπέθνησκε καὶ ὁ κόμης ἐκ τῆς λύπης. Ἐκλείσθη ἐπὶ δύο ἔτη, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἴδῃ ἀνθρώπων· παρημέλησεν ἵππους, κύνες, τὰ πάντα... δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπανδρευθῆ ἐκ νέου... ὅλην τὴν ἀγάπην του ἔστρεψεν εἰς τὴν θυγάτριά του.

— Ὡστε ὁ γάμος ἐκεῖνος ὑπῆρξε πάντοτε εὐτυχής;

— Εὐτυχέστατος! ἦτο εὐλογία τοῦ Θεοῦ!

Ἐσιώπησα· ὁ κόμης δὲν εἶχε διαπράξει, δὲν ἡδύνατο νὰ εἶχε διαπράξῃ ἔγκλημα. Ἀλλὰ τότε, διατί ἡ νυκτερινὴ ἐκείνη σκηνή, αἱ σχέσεις ἐκεῖναι μετὰ τῆς Πανώλους;

Ἐχانون τὸν νοῦν.

Ὁ Κνασβούρστ ἐγέμισεν ἐκ νέου τὴν καπνοσύριγγα.

Τὸ λυκόφως τῆς αὐγῆς εἰσέδυσεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ φῶς τοῦ λύχνου ὠχρίασεν. Ἦκούετο ἀμυδρὸς τις θόρυβος εἰς τὸ φρούριον.

Ἀφῆνης ἤκουσα κρότον βημάτων ἔξω· εἶδον σκιὰν διερχομένην πρὸ τοῦ παραθύρου, ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ Γεδεὼν ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

ΙΑ'

Ἡ ὠχρότης τοῦ Σπέρβερ καὶ τὸ πῦρ τῶν βλεμμάτων του ἀνήγγελλον νέα συμβάντα· ἦτο ὅμως ἡσυχος καὶ δὲν ἐφάνη ἐκπληττόμενος ἐκ τῆς παρουσίας μου.

— Ἦλθα διὰ σέ, Φρίτζ, μοι εἶπε διὰ συγκεκριμένης φωνῆς.

Ἠγέρθη χωρὶς ν' ἀπαντήσω καὶ τὸν ἠκολούθησα.

Μόλις ἐξήλθομεν, μ' ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ μὲ ὠδήγησε πρὸς τὸ φρούριον.

— Ἡ κόμησσα Ὀδηλία θέλει νὰ σοῦ ὀμιλήσῃ, εἶπε κύπτων πρὸς τὸ οὖς μου.

— Ἡ κόμησσα... μήπως εἶνε ἀσθενής;

— Ὁχι. Ἀλλὰ συμβαίνουν παράδοξα πράγματα. Φαντάσου, σχεδὸν τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ἀπὸ εἶδα τὸν κόμητα νὰ πνέῃ τὰ λείσθια, ἐπῆγα νὰ ἐξυπνήσω τὴν δεσποινίδα. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἤμουν ἔτοιμος νὰ κτυπήσω τὸ κουδούνι τοῦ δωματίου τῆς, ἔχασα τὸ θάρρος μου... ἔμεινα δύο λεπτὰ καὶ ἐσυλλογιζόμουν... ἔπειτα ἀποφάσισα νὰ λάβω ἐπάνω μου ὅλη τὴν εὐθύνη... καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμητος... Ἀλλὰ φαντάσου τὴν ἐκπληξί μου! Ὁ κόμης δὲν ἦτο εἰς τὸ κρεβάτι! Τρέχω εἰς τὸν διάδρομον ὡσὰν τρελλός... Κανείς... Πηγαίνω εἰς τὴν μεγάλη αἴθουσα... Κανείς! Τότε ἔχασα διόλου τὸ λογικόν μου... τρέχω εἰς τὴν θύρα τοῦ δωματίου τῆς κομῆσσης... τραβῶ τὸ κουδούνι... Ἡ κυρία παρουσιάζεται καὶ φωνάζει:

— Ὁ πατὴρ μου ἀπέθανε!

— Ὁχι! τῆς λέγω.

— Ἐχάθη;

— Ναί, δεσποινίς, τῆς λέγω, βγήκα ὀλίγο... καὶ ἐγύρισα ὀπίσω εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀλλὰ δὲν τὸν ἦρα.

— Καὶ ὁ ἰατρὸς ποῦ εἶνε;

— Εἰς τὸν πύργον τοῦ Οὔγου.

Ρίπτει ἐπάνω τῆς ἓνα φόρεμα, πέρνει τὸ φῶς... καὶ βγαίνει... Ἐγὼ ἔμεινα εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας ἐπιστρέφει μὲ τὰ ποδάρια γεμάτα χιόνι... χλωμῆ... Ἀφίνει τὸ

φῶς ἐπάνω εἰς τὴν θερμάστρα, καὶ μοῦ λέγει·

— Σεῖς ἐβάλατε τὸν ἰατρὸν εἰς τὸν πύργον;

— Ναί, κυρία.

— Τὸν δυστυχῆ! δὲν γνωρίζετε τί κακὸν ἐκάματε!

Ἦθελαν ν' ἀπαντήσω, ἀλλὰ μοῦ λέγει πάλι·

— Φθάνει, κλείσε ὄλαις ταῖς θύρας καὶ πήγαινε νὰ κοιμηθῆς· θὰ ἀγρυπνήσω ἐγώ... Αὐριον θὰ φωνάζῃς τοῦ ἰατροῦ, ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ Κνασβούρστ, καὶ θὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ... Σιωπῆ ὅμως... δὲν εἶδες καὶ δὲν ἤξεύρεις τίποτε!

— Δὲν σοὶ εἶπε τίποτε ἄλλο; τὸν ἠρώτησα.

Ὁ Σπέρβερ ἔκλινε σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ ὁ κόμης;

— Ἐπέστρεψεν... εἶνε καλλίτερα!

Ἐίχομεν φθάσει εἰς τὸν προθάλαμον· ὁ Γεδεὼν ἔκρουσε τὴν θύραν σιγά-σιγά, εἶτα ἠνέφξεν ἀναγγέλλων·

— Ὁ δόκτορ Φρίτζ.

Ἐπροχώρησα· εὐρισκόμην πρὸ τῆς κομῆσσης Ὀδηλίας, ὁ δὲ Σπέρβερ εἶχεν ἀποσυρθῆ κλείων τὴν θύραν.

Ἡ κόμησσα ἦτο ἡσυχος καὶ ἀγέρωχος.

— Ἰατρέ, μοι εἶπε δεικνύουσά μοι ἔδραν, καθήσατε ἔχω νὰ σᾶς ὀμιλήσω περὶ σπουδαίων.

Ἰπήκουσα σιωπηλῶς.

— Ἡ τύχη, ἐξηκολούθησε προσβλέπουσά με ἀσκαρδαμυκτὴ διὰ τῶν γαλανῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν, ἡ τύχη, ἡ ἡθεῖα Πρόνοια σᾶς κατέστησε μάρτυρα μυστηρίου, ἐξ οὗ ἐξαρτάται ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας μας.

Ἐγνώριζε τὰ πάντα.

Ἐμείνα ἐκπληκτος.

— Δεσποινίς, ὑπετονθόρισα, πεισθῆτε ὅτι ἡ τύχη μόνον...

— Περιττόν, εἶπε, γνωρίζω τὰ πάντα. Εἶναι φρικτόν!

Εἶ-τα μετὰ σπαραξικαρδίου τόνου φωνῆς·

— Ὁ πατὴρ μου δὲν εἶνε ἔνοχος! ἀνέκραξεν.

Ἐφριξά.

— Τὸ γνωρίζω, δεσποινίς, τὸ γνωρίζω ὁ βίος τοῦ κυρίου κόμητος μοὶ εἶνε γνωστός, εἶνε βίος ἐκ τῶν μᾶλλον ἐναρέτων, ἐκ τῶν μᾶλλον εὐγενῶν.

— Ὡ! σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα καὶ καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τοὺς λόγους τούτους· θὰ ἀπέθνησκον ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι ὑποψία τις...

— Ἀχ! δεσποινίς, τίς δύναται νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰς κενὰς ὀπτατάτας τοῦ ὑπνωτισμοῦ.

— Εἶνε ἀληθές, κύριε, καὶ τὸ ἐσκεπτόμην... ἀλλὰ τὰ φαινόμενα... ἐφοβοῦμην... συγγνώμην! Ἐπρεπε νὰ ἐνθυμηθῶ ὅτι ὁ δόκτορ Φρίτζ εἶνε εὐγενής...

— Παρρακαλῶ, κυρία κόμησσα...

— Ὁχι! ἀφήσατε νὰ κλαίω τὰ δάκρυα ταῦτα θὰ μὲ ἀνακουφίσωσιν· ὑπέ-

φερα πολὺ πρὸ δέκα ἐτῶν!... πολὺ!... Τὸ μυστικὸν τοῦτο, κεκρυμμένον τόσον καιρὸν εἰς τὴν ψυχὴν μου... μ' ἐφόβησε· θὰ ἀπέθνησκον ἐξ αὐτοῦ, ὡς ἡ μήτηρ μου· ὁ Θεὸς μ' εὐσπλαγχνίσθη ἀποκαλύπτων εἰς ὑμᾶς τὸ ἥμισυ... Ἀφῆσατέ με νὰ σᾶς εἶπω τὰ πάντα, ἰατρέ... Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ· οἱ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγον.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ στηριζομένη ἐπὶ τῶν ἐρεισμάτων τῆς ἑδρας της, τοὺς ὀφθαλμούς δὲ ἔχουσα προσηλωμένους ἐπὶ εἰκόνας κρεμαμμένης εἰς τὸν τοῖχον, ἐξηκολούθησεν·

«Ἡ μήτηρ μου! ἦτο γυνὴ ὕψηλή, ὠχρὰ καὶ σιωπηλή... ἦτο νέα ἀκόμη καθ' ἣν ἐποχὴν σᾶς ὀμιλῶ... μόλις τριάκοντα ἐτῶν... καὶ ὅμως ἐφαίνετο πενήκοντα... Ἐπεριπάτει ὥρας ὀλοκλήρους εἰς τὴν αἰθουσαν ταύτην, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμένην, ἐγὼ δὲ, νήπιον ἔτι, ἔτρεχον εὐτυχῆς περὶ αὐτήν. Εὐτυχῆς, ναί, διότι δὲν ἐγνώριζον, ὅτι ἡ μήτηρ μου ἦτο τεθλιμμένη... ἠγνόουν τὸ παρελθόν...»

Διεκόπη ἐπὶ τινὰ λεπτὰ, εἶτα ἐπανέλαβεν·

«Ἐνίστε, διακόπτουσα τὸν περίπατόν της, ἔκυπτε πρὸς με, μ' ἐφίλει εἰς τὸ μέτωπον μετ' ἀορίστου μειδιάματος, εἶτα ἐξηκολούθει βαδίζουσα. Μοὶ φαίνεται ὅτι τὴν βλέπω ἀκόμη. Ἴδου αὐτὴ, εἶπε δεικνύουσα μοι τὴν εἰκόνα, αὐτὴ, ὅταν τὴν εἶχε καταστήσει, οὐχὶ ἡ ἀσθένεια, ὡς νομίζει ὁ πατήρ μου, ἀλλὰ τὸ φοβερὸν καὶ ἀπαίσιον ἐκεῖνο μυστήριον!

Ἐφριζα θεωρῶν τὴν εἰκόνα ἐκεῖνην.

Φαντάσθητε κεφαλὴν ὠχρὰν, ὀστεώδη, ἀποπνεύουσαν τὸ ρίγος τοῦ θανάτου, καὶ δύο ὀφθαλμούς μέλανας, σπινθηροβολούσας, οἵτινες μ' ἐθεώρουν.

— Πόσον θὰ ὑπέφερον ἡ νέα αὐτὴ! ἐσκέφθη καὶ ἡ καρδία μου συνετριβῆ ἐξ οἴκτου.

«Ἄγνοῶ πῶς ἡ μήτηρ μου ἀνεκάλυψε τὸ ἀπαίσιον τοῦτο μυστήριον, ἐξηκολούθησεν ἡ Ὀδηλία, ἐγνώριζε τὴν μυστηριώδη ἐπιρροὴν τῆς Πανώλους... τὰς νυκτερινὰς συνεντεύξεις εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Οὐγού... τὰ πάντα! Δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ πατρός μου... ὄχι... ἀλλ' ἐτήκετο... ἀπέθνησκε σιγὰ, σιγὰ... ὡς ἀποθνήσκω ἐγὼ...»

Ἐκράτησα τὸ μέτωπόν μου διὰ τῶν χειρῶν... ἔκλαιον!

«Νύκτα τινὰ, ἐξηκολούθησε, ἤμην τότε δέκα ἐτῶν, ἐκοιμώμην... ἦτο χειμῶν... Αἰφνης, νευρώδης καὶ ψυχρὰ χεὶρ ἔλαβε τὸν σφυγμὸν μου... Ἐκύτταξα... πλησίον μου εὐρίσκετο γυνὴ κρατοῦσα λαμπτήρα. Ἡ ἐσθὴς αὐτῆς ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ τῆς χιόνος· σπασμαδικὸς τρόμος ἐτάραττε πάντα αὐτῆς τὰ μέλη, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ἀπαίσιως διὰ μέσου τῶν λευκῶν μαλλίων τῶν διασπαρμένων ἐπὶ τοῦ προσώπου της· ἦτο ἡ μήτηρ μου.

«Ὀδηλία μου, μοὶ εἶπε, θυγάτηρ μου, ἐγέρθητι καὶ ἐνδύθητι· ἀνάγκη τὰ πάντα νὰ μάθης.

«Ἐνεδύθην, τρέμουσα ἐκ τοῦ φόβου. Τότε, σύρασα με πρὸς τὸν πύργον τοῦ Οὐγού, μοὶ ἔδειξε τὸ ἀνοιχτὸν φρέαρ.

«Ἐντὸς ὀλίγου, εἶπεν, ὁ πατήρ σου θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ πύργου. Μὴ φοβοῦ· δὲν δύναται νὰ σὲ ἴδῃ.

«Καί, πράγματι, ὁ πατήρ μου, φέρων τὸ ἀπαίσιον φορτίον του, ἐξῆλθε μετὰ τῆς γραίας. Ἡ μήτηρ μου, φέρουσα με εἰς τὰς ἀγκάλας, τοὺς ἠκολούθησεν. Μοὶ ἔδειξε καὶ τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀλτεμπεργ.

«— Βλέπε, κόρη μου, βλέπε, διότι ἐγὼ θὰ ἀποθάνω ταχέως. Τὸ μυστικὸν τοῦτο θὰ τὸ φυλάξῃς. Θὰ ἀγρυπνήσῃς πλησίον τοῦ πατρός σου σὺ μόνη... μόνη... ἐννοεῖς; Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας μας.

Ἐπεστρέψαμεν. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἡ μήτηρ μου ἀπέθανεν ἀφίνουσα εἰς ἐμὲ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ἔργον της, νὰ μιμηθῶ τὸ παραδειγματῆς. Τὸ ἠκολούθησα δὲ εὐλαβῶς. Ἀντὶ πόσων θυσιῶν, τὸ εἶδατε ὑμεῖς αὐτός! Ἦναγκάσθη νὰ παρακούσω τὸν πατέρα, νὰ τῷ ξεσχίσω τὴν καρδίαν! Νὰ ὑπανδρευθῶ... σημαίνει νὰ εἰσάξω ξένον μετὰξὺ ἡμῶν... νὰ προδώσω τὸ μυστικὸν τῆς γενεᾶς μας. Καὶ ἀντέστην! Πάντες ἐνταῦθα ἀγνοοῦσι τὸν ὑπνωτισμὸν τοῦ κόμητος, καὶ ἂν ἡ χθεσινὴ μου ἀδιαθεσία δὲν μ' ἐμπόδιζε ν' ἀγρυπνήσω ἢ ἰδίᾳ πλησίον τοῦ πατρός μου, θὰ ἤμην ἀκόμη ἡ μόνη κάτοχος τοῦ μυστικοῦ... Ἄλλως ὅμως ἔδοξε τῷ Θεῷ... ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας μας εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν. Θὰ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ζητήσω ἐπίσημον ὑπόσχεσιν, ὅτι οὐδέποτε θ' ἀποκαλύψετε ὅ,τι εἶδατε ἀπόψε...

— Δεσποινίς, ἀνέκραξα ἐγειρόμενος, εἶμαι ἔτοιμος...

— Ὅχι, κύριε, προσέθηκεν ἀξιοπρεπῶς, δὲν θὰ σᾶς κάμω τὴν προσβολὴν αὐτήν. Οἱ ὄρκοι δὲν δεσμεύουσι τὰς κακοήθεις ψυχὰς, ἢ δὲ τιμιότης ἀρκεῖ διὰ τὰς χρηστάς. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τηρήσητε τὸ μυστικὸν τοῦτο... Ὅθι τὸ τηρήσητε, διότι εἶνε καθήκον δι' ὑμᾶς... ἀλλὰ περιμένω τι περισσότερο ἀπὸ ὑμᾶς, κύριε, πολὺ περισσότερο, καὶ ἰδοὺ διατὶ ἐνόμισα καθήκον μου νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ πάντα.

Ἠγέρθη ἡρέμα.

— Δόκτωρ Φρίτζ, προσέθηκε μετὰ φωνῆς, ἦτις μ' ἔκμαε νὰ ἀνασκιρτήσω, αἱ δυνάμεις δὲν ἀνταποκρίνονται μετὰ τὸ θάρρος μου· κλίνω ὑπὸ τὸ βάρος. Ἐχω ἀνάγκη βοήθου, συμβούλου, φίλου... θέλετε νὰ ἦσθε τοιοῦτος δι' ἐμέ;

Ἠγέρθη καὶ ἐγὼ εἰς ἄκρον συγκεκινημένος.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπον, δέχομαι μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν προσφορὰν ἣν μοὶ κάμνετε, καὶ ὑπερφηανεύομαι δι' αὐτήν· ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως νὰ θέσω ὄρον τινὰ...

— Ὅμιλήσατε, κύριε.

— Τὸν τίτλον τοῦτον τοῦ φίλου τὸν δέχομαι μὲ ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις, ἄς μοὶ ἐπιβάλλει... ἀλλὰ...

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε;

— Ἡ οἰκογενεία σας, δεσποινίς, κρύπτει μυστήριόν τι· πρέπει, ἀντὶ πάσης θυσίας, νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο... πρέπει νὰ συλλάβωμεν τὴν Πανώλην... νὰ μάθωμεν ποία εἶνε... τί θέλει... πότεν ἔρχεται...

— ὦ! εἶπε σείουσα τὴν κεφαλὴν, εἶνε ἀδύνατον!

— Τίς ἠξεύρει, δεσποινίς; Ἴσως ἡ θεία Πρόνοια, ἐμπνεύουσα εἰς τὸν Σπέρβερ τὴν ἰδέαν νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ καλέσῃ ἐκ Τυβίγγης, μὲ προώριζε διὰ τὸ ἔργον τοῦτο.

— Ἐχετε δίκαιον· ἡ θεία Πρόνοια οὐδὲν πράττει ἀσκόπως. Ἐνεργήσατε κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς καρδίας ὑμῶν· ἐκ τῶν προτέρων τὰ πάντα ἐπιδοκιμάζω.

Ἐφερα εἰς τὰ χεῖλη τὴν χεῖρα, ἣν μοὶ ἔτεινε, καὶ ἐξῆλθον πλήρης θαυμασμοῦ διὰ τὴν νεαρὰν ἐκείνην ὑπαρξίν, τὴν τόσον λεπτήν, ἀλλὰ καὶ τόσον ἰσχυρὰν κατὰ τῆς λύπης.

IB'

Μίαν ὥραν βραδύτερον ὁ Σπέρβερ καὶ ἐγὼ ἀνεχωροῦμεν ἐν σπουδῇ ἐκ τοῦ Νιδέκ. Ὁ Λιβερελὲ μᾶς συνώδεε, τρέχων ὡς ἀστραπή.

Οἱ πύργοι τοῦ Νιδέκ ἦσαν ἤδη μακρὰν, ὅτε, σταματῶν τὸν ἵππον μου, εἶπον πρὸς τὸν Σπέρβερ·

— Πρὶν ἀναχωρήσωμεν, πρέπει νὰ γνωρίζῃς τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου μας... πρόκειται νὰ συλλάβωμεν τὴν γραίαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ γηραιοῦ φίλου μου ἀπήστραψαν ἐκ χαρᾶς. Δι' ἀστραπιαίας δὲ κινήσεως τῶν ὤμων ἀφῆκε τὸ δίκαιον ὄπλον του νὰ πέσῃ εἰς τὴν δεξιάν του χεῖρα.

Ἡ ἐκφραστικὴ ἐκείνη χειρονομία μοὶ ἐνεποίησεν αἴσθησιν.

— Ἡσύχασε, Σπέρβερ! Δὲν πρόκειται νὰ φονεύσωμεν τὴν Πανώλην, ἀλλὰ νὰ τὴν συλλάβωμεν ζωντανήν.

— Ζωντανήν;

— Βεβαίως... Διὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω δὲ ἀπὸ μελλούσας τύψεις συνειδότος, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι τῆς γραίας ἡ τύχη συνδέεται στενῶς μετὰ τοῦ κόμητος τὴν τύχην. Ἡ σφαῖρα ἡ φονεύουσα τὴν Πανώλην, θὰ φονεύσῃ συγχρόνως καὶ τὸν κύριόν σου. Ὁ Σπέρβερ ἠνέφξε τὸ στόμα μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἀλήθεια, Φρίτζ;

— Ἀλήθεια.

Ἐπηκολούθησε μακρὰ τις σιγὴ. Ὁ Σπέρβερ ἔμειναν ἀκίνητος, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ δίκαιου. Αἰφνης τὴν ἐπανέφερον ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ εἶπε:

— Καλά... ἄς προσπαθήσωμεν νὰ τὴν πιάσωμε ζωντανήν· θὰ βάλωμε καὶ χειρόκτια, ἂν εἶνε ἀνάγκη. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τόσον εὐκόλον ὅσον τὸ νομίζεις, Φρίτζ·

— Ἐὰν ἦτο εὐκόλον, ποῖον θὰ ἦτο τὸ

κατόρθωμά μας; διατί νὰ ἐκλέξω σέ, σέ μόνον ὡς σύντροφον;

Ἐκεντήσαμεν τοὺς ἵππους μας.

Μετὰ δύο ὥρων ὁδοιοπορίαν ὁ Γεδεών, δεικνύων μοι μακρόθεν λευκὴν τινα γραμμὴν μόλις ὀρατὴν·

— Νά τα, ἀνεκράξεν.

Μετὰ δύο λεπτὰ ἐπηδῶμεν τῶν ἵππων ἦσαν πράγματι τὰ Ἴχνη τῆς Πανώλους.

Ὁ Σπέρβερ ἐστήριξε τὸ γόνυ ἐπὶ τῆς χιόνος.

— Τὰ Ἴχνη αὐτὰ ἔγειναν τώρα! εἶπε, εἶνε τῆς ἀποψίνης νυκτιᾶς! περίεργον, Φρίτζ, κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ κόμητος κρίσιν, ἡ γραῖα περιεφέρετο εἰς τὸ Νιδέκ.

Εἶτα, παρατηρῶν προσεκτικώτερον·

— Τὰ Ἴχνη αὐτὰ ἔγειναν, ἐξηκολούθησεν, εἰς τὰς τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας τῆς αὐγῆς.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις;

— Εἶνε βεβαιότατον· τριγύρω τους εἶνε κρυσταλλωμένον τὸ χιόνι. Ἀπόψε, κατὰ τὰ μεσάνυκτα, ποὺ εὐγῆκα νὰ κλείσω ταῖς θύρας, ἔρριχνε πυκναῖς νιφάδες! εἰς τὰ Ἴχνη δὲν ταῖς βλέπω, λοιπόν, ἔγειναν ὕστερα.

— Καλῶς, Σπέρβερ· ἀλλ' ἴσως ἔγειναν πολὺ ἀργότερα, κατὰ τὴν ὀγδόην ἢ τὴν ἐνάτην ὥραν, παραδείγματος χάριν.

— Ὅχι· παρατήρησε τὰ Ἴχνη αὐτὰ... σκεπάζονται ἀπὸ πάχνην... καὶ ἡ πάχνη πίπτει μόνον τὴν αὐγῆ. Ἡ γραῖα ἐπέρασε ἀπ' ἐδῶ ὅταν ἔρριχνε τὸ χιόνι, ἀλλὰ προτῆτερα ἀπὸ τὴν πάχνη, κατὰ ταῖς τέσσαραις ἢ πέντε.

Ἦμην ἐκπληκτος διὰ τὴν διορατικότητά τοῦ Σπέρβερ.

Ἠγέρθη, τινάσσων τὴν χιόνα ἐκ τῶν χειρῶν του, καὶ σύννους εἶπεν, ὡσεὶ ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν·

— Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπέρασε, τὸ πειρὸ ἀργά, κατὰ ταῖς πέντε τὸ πρωί... τώρα εἶνε μεσημέρι, δὲν εἶνε ἀλήθεια, Φρίτζ;

— Παρὰ τέταρτον.

— Καλὰ ἡ γραῖα περπατεῖ προτῆτερα ἀπὸ μᾶς ἐπτὰ ὥραις. Μὲ τὰ ἄλογά μας, ἂν δὲν σταματήσωμε πουθενά, θὰ τὴν φθάσωμε κατὰ τὰς ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ τὸ βράδυ. Ἐμπρὸς λοιπόν, Φρίτζ, ἔμπρὸς!

Ἐτρέχομεν οἱ ἵπποι ἐφάνιντο αἰσθανόμενοι τὴν ἀνυπομονησίαν μας, καὶ ὡσεὶ συμεριζόμενοι τὸν πόθον μας νὰ προφθάσωμε τὴν Πανώλην, δὲν ἔτρεχον, ἵπταντο. Ὁ δὲ Λιβερλέ, ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του, ἐπήδα πλησίον τῶν ἵππων. Δὲν ἠδυνάμην νὰ συγκρατήσω τὴν φρίκην μου ἀναλογιζόμενος τὴν στιγμὴν τῆς συναντήσεως αὐτοῦ μετὰ τῆς γραῖας ἢ το ἱκανὸς νὰ τὴν ξεσχίσῃ εἰς τεμάχια χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ καιρὸν νὰ ἀφήσῃ κραυγὴν.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δάσος. Ἐκεῖ ἡ χιὼν οὐδέποτε καλύπτει τὸ ὑπὸ τοὺς κλάδους ἔδαφος.

Ἡ θέσις μας ἦτο δυσχερής.

Ὁ Σπέρβερ ἀπίπευσεν ἵνα ἴδῃ καλλίτερον καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ βυθίσω πρὸς ἀριστεράν του ὅπως ἀποφύγῃ τὴν σκιάν μου.

Ἐπῆρχον μεγάλα διαστήματα γῆς κεκαλυμμένα ὑπὸ ξηρῶν φύλλων, ὅπου οἱ πόδες δὲν ἀφίνουσιν Ἴχνη.

Ὁ Σπέρβερ κατέτρωγε τοὺς μύστακὰς του.

Ἐβασανίσθημεν ἐπὶ ὥραν νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ δάσους.

Τέλος, κατήλθομεν εἰς κοιλάδα πρὸς ἀριστεράν· ὁ δὲ Γεδεών, δεικνύων μοι τὰ Ἴχνη τῆς Πανώλους παρὰ τοὺς θάμνους·

— Τὰ Ἴχνη αὐτὰ, εἶπε, δὲν εἶνε ψεύτικα! ἤμποροῦμεν νὰ τὰ ἀκολουθήσωμεν μὲ πεποίθησιν.

— Διατί;

— Διότι ἡ Πανώλης συνεθίζει πάντα νὰ κάμνῃ τρία βήματα, ἔπειτα γυρίζει ὀπίσω, κάμνει ἄλλα πέντε ἢ ἐξ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ ἔπειτα πάλι τρέχει ἔξω εἰς ἄλλο μέρος, εἰς τὸ ὅποιον δὲν ἀφίνει Ἴχνη. Ὅταν ὅμως νομίζῃ πῶς εἶνε ἀσφαλῆς, προχωρεῖ χωρὶς τόσας προφυλάξεις... Νά, τί σοῦ ἔλεγα... τὰ Ἴχνη τῆς εἶνε πολὺ κανονικά... δὲν θὰ δυσκολευθοῦμε νὰ τὴν εὐρώμεν.

Ἦνάψαμεν τὰς καπνοσύριγγὰς μας καὶ ἐξηκολούθησαμεν τὸ κυνήγιόν μας, ἔχοντες πρὸ ἡμῶν τὰ Ἴχνη τῆς γραῖας.

Περὶ τὴν πέμπτην μετὰ μεσημβρίαν, ἦτο σχεδὸν νύξ, ὁ Γεδεών ἔστη καὶ εἶπεν:

— Ἀγαπητέ μου Φρίτζ, ἀνεχωρήσαμεν δύο ὥρας ἀργότερα... ἡ λύκαινα εὐρίσκειται πολὺ μακρὰ! Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ἀποκάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, θὰ ἦνε φοβερὸ σκοτάδι... Τὸ φρονιμώτερον εἶνε νὰ πάμε εἰς τὴν Σχιστὴ Πέτρα, ἡ ὁποία εἶνε μίᾳ λεύγα μακρὰ ἀπ' ἐδῶ, ν' ἀνάψωμε μίᾳ καλὴ φωτιᾶ, καὶ νὰ φάγωμε καὶ νὰ πιοῦμε ὅ,τι ἔχομε. Ὅταν θὰ βγῆ ἡ σελήνη, τότε θὰ ζητήσωμε πάλιν τὰ Ἴχνη τῆς Πανώλους... τί λέγεις; ἡ ιδέα μου αὐτὴ δὲν εἶνε καλὴ; Φρίτζ;

— Λέγω ὅτι θὰ ἦνε κανεὶς τρελλὸς διὰ νὰ πράξῃ διαφορετικά.

— Ἐμπρὸς λοιπόν!

Εἰσήλθομεν εἰς στενωπὸν τινα, μεταξὺ διπλῆς σειρᾶς ἀποκρήμων βράχων.

Αἱ ἐλάται διεσταύρουν τοὺς κλώνους τῶν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, ὑπὸ δὲ τοὺς πόδας μας ἔρρεε χεῖμαρρος σχεδὸν ἀπεξηραμένος. Τὸ σκότος ἦτο τόσο βαθύ, ὥστε ἠναγκάσθημεν νὰ παραδοθῶμεν εἰς τὸ ἐνστικτον τοῦ ἵππου μου. Ἡ ἡχὴ τῶν βράχων ἐπανελάμβανε τὸν κρότον τῶν πετάλων τῶν ἵππων μας, μακρόθεν δὲ μικρὰ φαειόχρους ὀπῆ ἐφάνετο πλατυνομένη καθ' ὅσον ἐπροχωροῦμεν. Ἦτο ἡ ἐξοδος τῆς στενωποῦ.

— Φρίτζ, μοι εἶπεν ὁ Σπέρβερ, εἴμεθα εἰς τὴν κοίτη τοῦ χειμάρρου Τουγκελβάχ, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀγριώτερον μέρος τοῦ Μελανοῦ Δάσους. Τελειώνει εἰς ἕνα στενὸ, τὸ ὅποιον δὲν ἔχει ἐξοδὸν καὶ ὀνομάζεται ἡ Χύτρα τοῦ Γκολάρ.

Παρατηρῶν τὸ ἀγριὸν ἐκεῖνο μέρος, ἐσκεπτόμην ὅτι τὸ ἐνστικτον τῶν ζώων, τῶν ζητούντων καταφύγιον μακρὰν τοῦ ἐλευθέρου ὀρίζοντος καὶ τοῦ ἡλίου, ὁμοιάζει πρὸς τύψιν συνειδέτος. Ὁ ἀέτος ἔχει τι τὸ ἀγέρωχον καὶ ὑψηλόφρον ὡς αἱ νε-

φέλαι, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἀπλόνει τὰς πτέρυγὰς του, ὁ λέων ἔχει τὸ μεγαλοπρεπὲς τῶν θόλων τοῦ σπηλαίου του, ὁ λύκος ὅμως, ἡ ἀλώπηξ, ἡ ἀρκτος, ἐπιζητοῦσι τὸ σκότος, ὁ φόβος τὰ συνοδεύει, φόβος ὁμοιάζων πρὸς τύψιν συνειδέτος.

Ταῦτα διενουόμεν καὶ ἠσθάνομεν ἤδη τὸν καθαρὸν ἀέρα πλήττοντα τὸ πρόσωπόν μου, διότι ἐπλησιάζομεν εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς στενωποῦ, ὅτε, ἀφῆνης, ὑπερυθρὸς τις ἀντανάκλασις διήλθεν ἄνωθεν τοῦ βράχου, ἑκατὸν πόδας ἄνωθεν ἡμῶν πορφυροῦσα τὴν βαθεῖαν πρασιναῖδα τῶν ἐλατῶν.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ Σπέρβερ διὰ συγκινημένης φωνῆς, ἡ γραῖα εἶνε ἰδική μας!

Ἦσθάνθη τὴν καρδίαν μου σφοδρῶς πάλλουςαν.

Ὁ Λιβερλέ ἐγόγγυσεν ὑποκώφως.

— Δὲν δύναται νὰ μᾶς διαφύγῃ; ἠρώτησα χαμηλῆ τῆ φωνῆ.

— Ὅχι, ἐπιᾶσθη ὡς ποντικὸς εἰς τὴν παγίδα ἡ Χύτρα τοῦ Γκολάρ δὲν ἔχει ἄλλην ἐξοδὸν ἀπὸ αὐτὴν καὶ οἱ βράχοι αὐτοὶ τοὺς ὁποίους βλέπεις εἶνε ὑψηλοὶ διακόσια ποδάρια καὶ περισσότερον... Χά! χά! σ' ἔχω ὅσα χέρια μου, καταραμένη γρηά.

Ἀπίπευσε, καὶ μοι παρέδωκε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του. Ἦκουσα, ἐν τῇ ἀκρᾷ ἐκείνῃ σιγῆ, τὸν κρότον τῆς σκανδάλης τοῦ ὅπλου του· ὁ κρότος ἐκεῖνος ἀντήχησεν εἰς τὴν καρδίαν μου.

— Τί θέλεις νὰ κάμῃς, Σπέρβερ;

— Μὴ φοβᾶσαι... τὸ κάμνω διὰ νὰ τὴν φοβερίσω.

— Καλὰ· δὲν θέλω αἷμα. Ἐνθυμοῦ ὅτι σοὶ εἶπον. Ἡ σφαῖρα, ἥτις θὰ φονεύσῃ τὴν Πανώλην θὰ φονεύσῃ καὶ τὸν κόμητα.

— Καλὰ, ἡσύχασε.

Καὶ ἀπεμακρύνθη, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν. Μετ' ὀλίγον εἶδα τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἀνάστημα, ὄρθιον παρὰ τὴν ἐξοδὸν τῆς στενωποῦ, μέλαν εἰς τὸ φαειόχρουν στόμιον αὐτῆς. Ἐμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ πέντε σχεδὸν λεπτά. Ἐγὼ δὲ, προσεκτικὸς καὶ ἐσκυμμένος, ἐπροχώρουν σιγὰ σιγὰ. Ὅτε ἤμην τρία μόλις βήματα μακρὰν αὐτοῦ, ἐστράφη.

— Σιωπῆ, εἶπε διὰ μυστηριώδους ὕφους, κύτταξε!

Εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, ὅπερ ἀνῆρχετο ἀποτόμως ὡς λατομεῖον ἐντὸς ὄρους, εἶδον ὠραῖον πῦρ ὑψῶν τὰς χρυσαῖς αὐτοῦ γλώσσας, παρὰ δὲ τὸ πῦρ ἄνδρα συσπειρωμένον, τὸν ὅποιον ἐκ τῆς ἐνδυμασίας ἀνεγνώρισα ὡς τὸν βαρῶνον τοῦ Ζίμμερ-Βλουδερικ.

Ἦτο ἀκίνητος, ἐστήριξε τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς, καὶ ἐφάνετο συλλογίζομενος. Ὅπισθεν αὐτοῦ μέγα τι σῶμα ἔκειτο ἐξηπλωμένον χαμαί, καὶ ἀπώτερον, ὁ ἵππος του, ἡμικεκρυμμένος ἐν τῷ σκότει, μᾶς παρετήρει δι' ἀτενοῦς βλέμματος, μὲ ἠρθωμένα ὦτα, καὶ ἀνοικτοὺς ῥῶθνας.

Ἐμεινα κεραυνόπληκτος.

II'

Πῶς ὁ βαρῶνος τοῦ Ζίμμερ εὐρίσκειτο, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην; .. Τί ἤρχετο νὰ κάμη; εἶχε πλανηθῆ;

Αἱ ἀντιφατικώτεροι ἰδέαι διεμάχοντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου, ὅτε ὁ ἵππος τοῦ βαρῶνου ἐξέπεμψε χρεμετισμόν.

Ὁ κύριός του ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Τί ἔχεις, Κεραυνέ; εἶπεν.

Εἶτα δὲ προσέβλεψε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μέρος μας, μὲ ἐταστικὸν βλέμμα.

— Ποῖος εἶνε ἐκεῖ; ἔκραξεν.

— Ἐγώ, κύριε βαρῶνε! ἀπεκρίθη εὐθὺς ὁ Γεδεῶν προχωρῶν πρὸς αὐτόν, ἐγώ... ὁ Σπέρβερ, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν κυνῶν τοῦ κόμητος τοῦ Νιδέκ.

Ἀστραπὴ διήλθε τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ βαρῶνου· οὐδεὶς ὅμως ἐκ τῶν μύων τοῦ προσώπου του ἐταράχθη. Ἡ γέρθη τοποθετῶν τὴν σισύραν ἐπὶ τῶν ὤμων του.

Ἐσυρα τοὺς ἵππους καὶ τὸν κύνα, ὅστις ἤρχισεν ἀμέσως νὰ ὑλακτῆ μὲ πένθιμον φωνήν.

Τίς δὲν ὑπόκειται εἰς δεισιδαίμονας φόβους;

Αἱ οἰμωγαὶ τοῦ Λιβερλέ μ' ἐνέπλησαν τρόμου, καὶ παγετώδης φρίκη διέτρεξε ὄλον τὸ σῶμά μου.

Ὁ Σπέρβερ καὶ ὁ βαρῶνος εὐρίσκοντο εἰς πεντήκοντα βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, ὁ μὲν ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου, μὲ τὸ ὄπλον ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ὁ δὲ ὄρθιος πρὸ τοῦ σπηλαίου, ὑψωμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν, ἀγέρωχον καὶ ἐπιτακτικὸν τὸ βλέμμα.

— Τί θέλετε; εἶπεν ὁ νέος δι' ἐπιθετικῷ τόνου φωνῆς.

— Ζητοῦμε μιὰ γυναῖκα, ἀπεκρίθη ὁ γέρον κληγός, ἡ ὁποία ἔρχεται καθὲ ἔτος καὶ τριγυρίζη εἰς τὸ Νιδέκ, καὶ τὴν ὁποίαν ἔχομε διαταγὴν νὰ τὴν πιάσωμε.

— Ἐκλεψεν;

— Ὁχι.

— Ἐφόνευσεν;

— Ὁχι.

Ἐπεταὶ τὸ τέλος.

ΑΝΤ. Φ.

Θωμᾶ Βαίλεϋ Ἄλδριχ.

Ο ΦΟΙΝΙΣ

Διήγημα

Οὐχὶ μακρὰν τῆς παλαιᾶς γαλλικῆς μητροπόλεως τῆς πλατείας τῶν Ὀπλων, ἐν Νέᾳ Αὐρηλία, ὀρθοῦται ὠραῖος φοινιξ τριακόντα ποδῶν ὕψους, ἐκτείνων τοὺς πλατεῖς κλάδους του μετὰ τσαυτῆς δυνάμεως, ὡσεὶ αἱ ἐλικαιοειδεῖς ρίζαι του ἐτρέφοντο ἀπὸ τοῦ χυμοῦ τῆς γενεθλίου γῆς. Ὁ σὲρ Κάρολος Λύελ, ἐν τῇ «Δευτέρᾳ ἐπισκέψει του ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις» μνημονεῖ τοῦ ἀλλοθνοῦς τούτου δένδρου: «Τὸ δένδρον, λέγει,

εἶναι ἐβδομήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα ἐτῶν, διότι ὁ πάτερ Ἀντώνιος, ἱερεὺς καθολικὸς ἀποθανὼν πρὸ εικοσαετίας περίπου, εἶπε πρὸς τὸν κ. Μπρινζιέ ὅτι τὸ ἐφύτευσεν αὐτὸς οὗτος κατὰ τὴν νεότητά του. Διὰ διαθήκης του δὲ ἐπέβαλε τὴν ὑποχρέωσιν ὅτι οἱ μέλλοντες ἰδιοκτῆται τοῦ γηπέδου θὰ ἐξέπιπτον τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐν τῇ περιπτώσει ἔσοπτον τὸν φοινίκα τοῦτον.»

Ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ τι περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ πάτερ Ἀντωνίου, ὁ σὲρ Κάρολος Λύελ ἐζήτησε πληροφορίας παρὰ τῶν ἀποικογενῶν τοῦ προαστείου. Τὸ οὐχὶ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν του ὑπῆρξεν ὅτι ὁ πάτερ Ἀντώνιος, ἀφ' οὗ βαθμηδὸν ἐξησθένιζεν, ἀπέθανεν ἐπὶ τέλους. Οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζον περὶ αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1861, ἐν ᾧ τὴν Νέαν Αὐρηλίαν κατεῖχον ἔτι αἱ ἀντάρτιδες δυνάμεις, συνήντησα ἐν Βιργινία Λουϊσιανῆν τινα ὀνομαζομένην δεσποινίδα Μπλονδώ, ἀφηγηθεῖσάν μοι τὴν παρακατιοῦσαν παράδοσιν τοῦ πάτερ Ἀντωνίου καὶ τοῦ φοινίκου του. Ἄν ὁ ἀναγνωστὴς θεωρήσῃ ταύτην ἀσήμαντον, τοῦτο θέλει ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ὀμοιάζω τῆς δεσποινίδος Μπλονδώ ἐνδεδυμένης ποιητικῶς διὰ ἐσθῆτος μετὰ τριχάπτων, πρὸ πάντων δὲ διότι δὲν ἔχω, ἵνα ὀμιλῶ καλῶς, τοὺς ὀφθαλμούς της, τὸ μεϊδιάμα της καὶ τὸν μεσημβρινὸν ἠδὺν ἔχον τῆς φωνῆς της.

Ὅταν ὁ πάτερ Ἀντώνιος ἦτο νεανίας, εἶχε φίλον τινά, ὃν ἠγάπα ὅπως ἠγάπα τὴν ζωὴν. Ὁ Αἰμύλιος ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν φιλίαν ταύτην δι' ἰσῆς ἀγάπης, καὶ ἀμφότεροι ἐμνημονεύοντο ἐν τῇ πόλει, ἣν κατώκουν, ὡς πρότυπα φίλων. Οὐδέποτε τοὺς εἶδον κεχωρισμένους ἀλλήλων· ἐμελέτων, περιεπάτου, ἔτρωγον, ἐκοιμῶντο πάντοτε ὁμοῦ.

Τοιουτοτρόπως ἤρξατο ἡ δεσποινὶς Μπλονδώ, ὡς καὶ ἡ Φιαμέτα διηγουμένη τὸ ὠραιότερον διήγημά της εἰς τοὺς συνηγμένους ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Βοκακκίου Φλωρεντινοῦς.

Ὁ Αἰμύλιος καὶ ὁ Ἀντώνιος προητοιμάζοντο ἵνα γείνωσιν ἱερεῖς, ὅταν ἀπροσδόκητον συμβᾶν μετέβαλε τὰς ἀποφάσεις τῶν.

Ἐνὴν τις κυρία, ἔκ τινος νήσου τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἧς τὸ ὄνομα λησμονῶ, εἶχεν ἐγκαταστῆ πρὸ ὀλίγων μηνῶν παρὰ τὴν οἰκίαν αὐτῶν. Ἡ κυρία αὕτη ἀπέθανε, καταλιπούσα δεκαεπταετίδα θυγατέρα ἀπροστέτευτον καὶ ἄπορον. Οἱ δύο νεανίαι, οἵτινες περιποιήθησαν τὴν μητέρα κατὰ τὴν ἀσθένειάν της, ὑπεσχέθησαν ἀλλήλοις νὰ ἐπιτηρῶσι τὴν Ἀγγελικὴν, τὴν δυστυχῆ ἐγκαταλελειμένην, ὡσεὶ ἦτο ἀδελφῆ των. Ἄλλ' ἡ Ἀγγελικὴ ἦτο παραδόξως ὠραία, καὶ ἐγγὺς αὐτῇ ἄπασαι αἱ ἄλλαι ὠραῖαι γυναῖκες ἐφαίνοντο ἄνοστοι καὶ ἄνευ γοήτρου· δι' ὃ μετ' ὀλίγον οἱ δύο φίλοι ἠσθάνοντο ἄλλα αἰσθήματα παρὰ τὰ τῆς ἀγῆς ἀδελφότητος διὰ τὴν νεανίδα· ἐκόντες ἄκοντες ἠναγκάσθησαν νὰ τὸ ἀναγνωρί-

σωσιν ὅτι ἠρῶντο, καὶ διὰ πρώτην φοράν μυστικόν τι τοὺς διεχώρισεν. Ἐπὶ πολλοὺς μῆνας κατόπιν ἐπάλαισαν σιωπηρῶς κατ' ἀπέλιδος ἔρωτος, διότι τὸ στάδιον, ὅπερ ἔμελλον νὰ διανύσωσι, τοῖς ἀπηγόρευε καὶ μόνην τὴν σκέψιν τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου. Μέχρι τότε ἀνέπνεον τὴν ἥσυχον ἀτμοσφαῖραν τῶν παρακλήσεων, ἀλλὰ ζανθὴ νεανὶς διήλθε μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν ἀσκητικῶν ὀνειρῶν των. Ἐκτοτε ὁ οὐρανὸς δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ὄψιν, καὶ οἱ συνδέοντες αὐτοὺς τόσον στενῶς δεσμοὶ ἐλύθησαν εἰς πρὸς ἕνα. Τέλος ἐκάτερος αὐτῶν ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου τοῦ ἄλλου τὴν ἱστορίαν τῆς ἰδίας θλίψεως του.

Ἄλλ' ἐκείνη; ..

Ἄν ἡ Ἀγγελικὴ συνεμερίζετο τὰς ἀγωνίας των, τὸ πρόσωπόν της ἐν τούτοις οὐδὲν ἐνέφανεν. Ἦτο ἀγνὴν ὡς Παναγίας. Ἡμέραν τινα ὅμως ἤκουσε τυχαίως λόγους τινὰς οὓς οἱ δύο νέοι ἀντήλλαξαν, λόγους, οἵτινες ἐφαίνοντο ὅτι ἔκαιον τὰ χεῖλη ἀφ' ὧν ἐξήρχοντο. Ταχεῖα φλόξ ἐφάνη ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς της, εἶτα ὅμως τὸ ὠραῖον μέτωπόν της κατέστη γαληνιώτερον ἢ ἄλλοτε ὑπὸ τὴν κυματίζουσαν αἴγλην τῆς χρυσοῦς αὐτῆς κόμης.

Ὁ Αἰμύλιος καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἐξηφανίσθησαν. Εἶχον δραπετευση, ποῦ; οὐδεὶς τὸ ἐγνώριζε, καὶ οὐδεὶς, ἐκτὸς τοῦ Ἀντωνίου, ἐμερίμνησε περὶ τούτου πλέον.

Τὸ κτύπημα τοῦτο ἦτο σκληρότατον, διότι καὶ αὐτὸς μονοноῦκ εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν καὶ νὰ καταλίπη τὰ πάντα χάριν αὐτῆς. Φύλλον χάριτος, ὀλισθήσαν ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ προσκνηταρίου του τεθειμένου βιβλίου, ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας του.

— Συγχώρησόν μας, ἔλεγε τὸ δακρύβρεκτον τοῦτο χαρτίον, συγχώρησον, διότι ἀγαπώμεθα.

Πέντε ἔτη διέρρευσαν βραδέως. Ὁ Ἀντώνιος ἐγένετο ἱερεὺς· ἔθεωρεῖτο σοφὸς καὶ ἅγιος, ἀλλ' αἱ παρειαὶ του ἦσαν ὠχραὶ καὶ ἡ καρδία του τεθλιμμένη· δι' αὐτὸν ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πλέον οὐδεμίαν χάριν. Ἐτος ἀκόμη εἶχε παρέλθῃ βαρέως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ὅταν ἐπιστολὴ τις τῷ ἦλθεν ἀπὸ τῆς ἀλλοδαπῆς, ἐπιστολὴ τῆς Ἀγγελικῆς. Ἀπέθνησκε. Θὰ ἐλάμβανεν οἶκτον πρὸς αὐτήν; Ὁ Αἰμύλιος ὀλίγους μῆνας πρότερον εἶχεν ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ πυρετοῦ ὅστις ἠφάνιζε τὴν νῆσον ἐν τῇ κατώκουν, καὶ τὸ τέκνον των, ἡ Ἀγγελικὴ, θὰ τὴν παρηκολούθει ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, ἂν ὁ Ἀντώνιος δὲν συγκατετίθετο νὰ ἐπεφορτισθῆ τούτου, μέχρις οὗ ἔλθῃ εἰς ἡλικίαν ἵνα εἰσέλθῃ εἰς μονήν. Ἡ τελευταία σελὶς εἶχε περατωθῆ ἐν τάχει ὑφ' ἑτέρας χειρὸς, τὸν εἶδοποιούν δὲ ὅτι ἡ ὀρφανὴ εἶχεν ἐπιβιβασθῆ ἐπὶ πλοίου πλέοντος πρὸς τὴν Δύσιν.

Μόλις ὁ ἱερεὺς ἔλαβε τὴν ἐρρυπωμένην καὶ ἐσχισμένην ἐκ τῶν νετῶν καὶ τῶν ναυαγίων ἐπιστολὴν ταύτην, ἣν ἀνέγνωσε δακρύων, καὶ ἡ μικρὰ Ἀγγελικὴ ἀφίκετο.